

Μαθητές στο Γυμνάσιο  
είτε με την αξίνα στον ώμο  
είτε ποτίζαμε  
είτε σκαλίζαμε  
τη γη για να δώσει  
καρπὸ του σπιτιού μας,  
σκεφτόμασταν.

Περπατούσαμε  
έτσι σκυφτά, έτσι αλλοιώτικα.

Θυμάσαι;

Δεν περπατούσαμε ὅπως τ' ἄλλα παιδιά.

Τὸ γέλιο για μας

άνθιζε μόνο

κάποιες στιγμές

στην πονεμένη μορφή μας

ἀπὸ βαθειὰ καλοσύνη.

Γελούσαμε λίγο.

Διαβάσαμε πολὺ.

Και τα δειλινά  
κοιτάζαμε με μάτια απλανή  
το φλογισμένον ορίζοντα,  
μόνοι.

Κι είχαμε  
ω, πόσες φορές  
είχαμε τότε δακρύσει.

Τιμή η δουλειά  
και τα χέρια πιο τίμια  
που δουλεύουν σκληρά  
τη γη να καρπίσει.

Του πατέρα μου  
χέρια ροζιάρικα,  
αγαπημένα τρισεύγενα χέρια,  
που συνοδέψατε υπόμονα  
τα πρώτα δειλά βήματα μου.

Της αγροτιάς χέρια ανεκτίμητα,  
ζωή, ο καρπός της δουλειάς σας.

Σαν τι πικρά τραγούδια να λες  
τις νύχτες αγέρι  
στων φτωχών των σπιτιών τ' αγκωνάρια.

Ακόμα δεν έμαθες  
πως η φτωχή αγροτιά  
στης καρδιάς την ιερή την εστία  
ένα ξύλο πάντα θα βρει  
για να κάψει.

Υπομένει κι ελπίζει  
μια μέρα πως θά 'ρθει χρόνο το χρόνο,  
οπου ο ήλιος θα λάμπει  
χαρούμενα  
απ' τα πράσινα πάνω  
χωράφια κι αμπέλια.

Όμηρε των παιδικών μας των χρόνων,  
Γέρο Νταγκλάρια,  
μας έχεις μάθει εσύ  
τη λεβεντιά των Ελλήνων  
του άλλου αιώνα  
με της Λευτεριάς το τραγούδι.  
Στα ερείπια όπως είσουν  
στην αυλή του παλιού του σπιτιού σου

Οιδίποδας φάνταζες  
και ας μη σε βάραινε κρίμα.  
Σεβάσμια η όψη  
στη λευκή της γενειάδα  
φορτωμένη των χρόνων  
την απλή τη σοφία.

Στις στερνές σου τις μέρες  
σε ρωτήσαν, θυμάμαι,  
οι άλλοι γερόντοι  
που καθόνταν τριγύρω  
στο επιθανάτιο κρεβάτι  
συντροφιά σου κρατώντα  
στο παραγώνι μια νύχτα:  
— Ε, τη ζωή πως την είδες,  
Γέρο Νταγκλάρα; Κι είπες:

Δροσιά όπου λάμπει  
στα χόρτα απάνω  
το πρωϊ ώσπου ο ήλιος  
να βγει και να κάψει

ή

Σαν γάμος, παιδιά,  
π' αρχινάει Σαββάτο  
και τελειώνει Δευτέρα.

Κυριακές κι ημέρες γιορτής  
όταν ερχόνταν  
της καμπάνας ο αχός μας ξυπνούσε  
στην ψυχή ένα δέος.  
Στη μικρή εκκλησιά του χωριού  
που τις νύχτες σαλεύαν  
οι σκιές των αγίων,  
ευλαδικά τα κεριά μας ανάβαμε,  
με τη δραχμή τη στερνή των σπιτιώ μας  
στα μανουάλια απάνω.

Εμπρός στον αγίων τα ιερά εικονίσματα  
με κατάνυξη σκύβαμε.

Και μυστικά  
απ' τα βάθη της παιδικής μας ψυχής  
ικετεύαμε,  
ικετεύαμε τις παλιές γαλήνιες εικόνες  
τ' ασημοστόλιστου  
χρυσοποίκιλτου τέμπλου.

Ικετεύαμε τους αγίους  
να προφυλάξουν απ' το χαλάζι  
τη σοδειά μας. Τα σπαρτά  
από τον καυτό λίβα, τα δέντρα μας.  
Να προφυλάξουν τ' αμπέλια  
απ' τον άνεμο,

απ' τον ψόφο τα ζώα μας.

Ικετεύαμε,  
ικετεύαμε να χαρίσουν την υγεία στον πατέρα.

Και τον ήλιο πολύ λαχταρήσαμε  
και τον πόνο πολύ δοκιμάσαμε.  
Και γιορτές και χαρούμενες μέρες  
με τα δάκρυα στα μάτια περάσαμε  
βουρκωμένες αυγές.

Την καρδιά μας φαρμάκωσ' ο πόνος  
κι η χαρά μας είχε γίνει πικρή.  
Κι αναρωτιόμασταν πάντα  
τι τάχα να φταίξαμε  
που υποφέραμε τόσο.

( Ωριμάζει κι η σκέψη αργά  
σαν τον καρπό το μελένιο  
σαν και το μήλο σαν και το ρόδι.  
Κι ως το μικρό το σφαλάγγι  
την πλεχτάνη του υπόμονα δένει,  
όμοια κι η ανθρώπινη σκέψη

μέσα στο χρόνο κάποιες στιγμές  
απ' της ζωής την ανάγκη πλαταίνει).

Στο πυρωμένο αμόνι του νου μας  
το ΓΙΑΤΙ βασανίζαμε  
ώσπου μια μέρα  
στο ζοφερόν τον κόσμο  
της θλιβερής εμπειρίας μας,  
το γλυκό θαμποχάραμα ρόδιζε,  
το λυκαυγές  
της χαράς μας υπέφωσκε,  
της γνώσης μι' ανταύγεια χρυσόχρωμη  
διαβρωτικά πορευότανε  
στο φόντο του ζόφου.

Στης λησμοσύνης τη θάλασσα  
πνίξαμε  
την απελπισιά και τη μοίρα.

